

שמואל רחמיני

(מימין) צלם „מעריב“, חובש כיפה. לידו יוסי גריני ברג, צלם של רשת הטלוויזיה האמריקאית ארבי-סי. חלובש חולצה של התנועה לעצירת הנסיגה בסיני, ויוסי רוט, צלם „ידיעות אחרונות“. גם הצלמים מודי גלר, מ„ישראל“ (עמוד 32 מימין), שלום ברטל מ„ידיעות אחרונות“ ונחמן שבתאי לוי המצלם עבור „שטרן“ וחיים הנדווקר, כתב „הארץ“ (למטה) נאלצו

לחבוש כיפות, אחרי שדובר צה"ל הודיע שהראשונים שיוצאו מימית יהיו אנשי התיק שורת העיתונאים והצלמים הרבים שהיו במקום, מיהרו לחבוש כיפות, שניתנו להם על-ידי אנשי התנועה לעצירת הנסיגה בסיני, כדי שהחילים לא יבדילו ביניהם ובין מתנגדי הנסיגה. אנשי התיק שורת, התקשו בעבודתם כי הצבא רדף אחריהם כל הזמן. כך נאלץ, למשל, בן-עמי נוימן, צלם סוכנות „גמא“ בארץ, לרכב על אופניים (למטה).

לו להובלת ירקות מחלקתו במושב. גנב, בשעה שאודי שהה בבית חברים ברמת השרון. עתה נאלץ דיין להסיר תפק באופנוע.

■ מזכיר-המועצה ה-1 פורש, אריה נאור, לתובע במשפטו. מיכאל קירש: „אתה לא תפסיק אותי בעניין הזה. זוהי גישמתי. במשך שנה ורר בע שופכים את דמי. איש לא יפסיק אותי ואם יפסיקו אר-

ביר את עצמה, וכסירבה הבהיר לה: „את פלשת לפר-טיות שלי, ואת לא מוכנה לר-מר לי, לפחות, עבור מי את מצלמת? לבסוף הסתבר שזו שצלמה אותו היתה מימי ויינברג, אלמנת משה ויינברג שנהרג באולימפיאדת מינכן. היא באה למיסעדה בר לווית צלמת, אך זו היססה וסירבה לצלם את לונדון הסור עד, ואז לקחה ממנה ויינברג את המצלמה וצילמה. לבסוף

תי, איש לא ידבר כאן. ■ עורך-הדין אהרון פאפו: „באתונה העתיקה לא היתה טלוויזיה. מדינת ישראל לא היתה קמה, לוא חיסטו הר מצלמות בקרבות מלחמת השחרור.“

היא הסכימה לומר שזה עבור מדור חברתי באחד העיתונים. ■ מי שמקלל את גנבי מרחב תל-אביב הוא אהוד (אודי) דיין, המושבניק מ-נהלל. טנדר חדש שהוא קנה בכספו האחרון, כדי שישמש

שחבר מיפלגתו של שריר הוא בעל סיפור מישפחתי דומה. ל-סגן-שר-התחבורה, דויד שיפ-מן, יש אח תאום, מרדכי, דובר אגד בעבר. השניים התי-חננו עם שתי אחיות תאומות. דויד נישא לשרינה ואחיו לתחיה. עתה מתברר, כפי שטוען סגן-השר, שגם הבנות של שתי המישפחות דומות להפליא, ממש כמו הוריהם.

■ איש הטלוויזיה ירון לונדון, שכותב בעיתון העיר על מיסעדות, בא לאחת המיס-עדות בתל-אביב בחברת זי-זיית, אשתו של הפסל מת-ניה אברמסון. רק התיישב, ולפתע זינקה מישהי מאחד הר מושבים שליד הבאר, וצילמה את לונדון ואברמסון. הוא שאל אותה: „מה זה צריך להיות? אך לא זכה בתשובה. הוא שאל שוב: „האם זה ל-אלבום הזיכרונות הפרטי שלך? והפעם נענה בשלילה. הוא התרגז ושאל אותה אם היא מוכנה לבוא אליו ולהסי-

שריר, הם ניהלו שיחה על המתרחש בטלוויזיה ובממשלה, וסער כדי להדגים את שיטת עבודתו, סיפר לשריר משל על שני אחים תאומים, שהתחתנו עם שתי אחיות תאומות. בעוד שהאחד היה מאושר, השני היה אומלל. הוא בא לאחיו וביקש לדעת כיצד יתכן ששניהם גר-לו בבית אחד והאחד מאושר בנישואיו, והשני אומלל. אמר לו המאושר: כשהתחתני הבאתי לאשתי יונה, ובנוכחי-תה מלקתי ליונה את הראש וורקתי דרך החלון. האחר הינהן בראשו, אך כשנפגשו כעבור שבוע, הוא גיראה מיר-אש. הוא הסביר שהוא עשה בדיוק כמו אחיו, אך אשתו התנפלה עליו וצרחת עליו ש-הוא אכזרי. ענה לו האח הר מאושר: „היית צריך לעשות זאת כלילה הראשון. הוסיף סער: „אם אתה רוצה לעי-שות שינויים, תמיד יש לעי-שות זאת כלילה הראשון.“

■ יתכן שסער פשוט שכח,

נמכרים ונקראים היטב באר-צות ערב, ואף תורגמו לשפות אחרות. שיריו הולחנו והם מושרים במדינות ערב. ■ זיגד טוען שהוא שהה במשך זמן רב בברית-המועצות וגילה שיש שם חופש. „סיביר זה מקום נהדר“, הוא אומר, „כאן אין חופש!“ כשאשתו, דאליה, עמדה ברחוב, ניגש אליה קצין-מיסטר וביקש ש-היא תזון. אשתו היתממה ושר-אלה אם אסור לעמוד ברחוב בשעות אחר-הצהריים. ענה לה הקצין, אליבא דזיגד: „רק זונות עומדות ברחוב בשעות אלה.“

■ כשנשאל זיגד כיצד משתלבת העובדה שהוא, כי-משורר, אשר חייב להתייחס בכובד ראש למילים, משמע מליצות פוליטיות שדופות, ענה זיגד: „אלה לא מליצות. זוהי האמת.“

■ כשפגש מנהל הטלווי-זיה החדש, מוניה סער, בשרה-תיירות,